

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/134/2022
Identifikačné číslo spisu:	1209210283
Dátum vydania rozhodnutia:	13.02.2025
Meno a priezvisko:	Mgr. Dušan Čimo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1209210283.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ X.. O.. W. I., narodeného XX. K. XXXX, R. A., Z. XX, 2/ X.. O.. U. C., narodenej XX. A. XXXX, N., S.. Ž. X/X, 3/ U. Ž., narodenej XX. V. XXXX, D., T. XX, 4/ K. Q., narodeného X. V. XXXX, D., T. XX, 5/ U. I., narodenej XX. R. XXXX, D., D. XX a 6/ V. Ž., narodeného XX. S. XXXX, Ž. XXX, všetkých zastúpených splnomocnenkyňou JUDr. Mgr. Anton Chromík, PhD. advokátska kancelária, s. r. o., Šenkvice, Chorvátska 199/117, IČO: 36 866 431, proti žalovaným 1/ X.. K. L., narodenej XX. I. XXXX, D., T. XX, zastúpenej advokátkou JUDr. Beátou Bronišovou, Bratislava, Račianska 66, 2/ K. I., narodenému XX. V. XXXX a 3/ S. I., narodenej XX. O. XXXX, obom D., Č. X a zastúpeným advokátom JUDr. Danielom Gajdošom, Bratislava, Strážnická 2, 4/ A. J., narodenému X. A. XXXX, D., J. XX a 5/ U. J., narodenej XX. O. XXXX, J. XXX, obom zastúpeným splnomocnenkyňou GARAJ & Partners s.r.o., Bratislava - Staré Mesto, Na Hrebienku 8079/2A, IČO: 35 951 125, o odstránenie zásahov do vlastníckeho práva a iné, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV (predtým na Okresnom súde Bratislava II) pod sp. zn. 7C/136/2009, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 24. novembra 2021 sp. zn. 6Co/168/2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 24. novembra 2021 sp. zn. 6Co/168/2019 v napadnutom potvrdzujúcom výroku a rozsudok bývalého Okresného súdu Bratislava II z 5. februára 2018 č. k. 7C/136/2009-1197 vo veci samej z r u š u j e a v e c v r a c i a Mestskému súde Bratislava IV na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 5. februára 2018 č. k. 7C/136/2009-1197 zastavil konanie v časti o určenie neplatnosti kúpnych zmlúv z 23. júna 2008 zn. V 15231 a z 21. augusta 2008 zn. 24087; vo zvyšku žalobu zamietol a žalovaným nepriznal náhradu trov konania. Tento rozsudok odôvodnil (pokiaľ šlo o vec samu) právne ust. § 135c a § 853 ods. 1 OZ (Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) a § 78 CSP (zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších zmien a doplnení). Vecne mal za to, že požiadavka žalobcov (modifikovaná v priebehu konania i so zreteľom k pohybu v okruhu strán sporu) a v konečnej podobe (po pripustení viacerých v rozsudku uvedených zmien na žalujúcej i žalovanej

strane a tiež čiastočnej zmeny žaloby uznesením zo 6. novembra 2017) znejúca na uloženie všetkým žalovaným povinnosti na vlastné náklady odstrániť neoprávnenú stavbu reprezentovanú časťami bytov č. X, X O. X v bytovom dome na T. XX v D. (tak aby prvý z bytov mal výmeru 54 m² a ďalšie dva zhodne po 119 m²); žalovanej 1/, resp. žalovaným 2/ a 3/ ďalších povinností odstrániť neoprávnenú stavbu reprezentovanú časťami terás prístupných z bytov č. X O. X na N. nadzemnom podlaží bytového domu (tak aby byty vrátane terás mali výmeru podlahovej plochy zhora) a umožniť užívanie takýchto spoločných priestorov a priamy prístup do nich všetkým vlastníkom bytov v bytovom dome a pre prípad nevyhovenia takejto žalobe (in eventum) uloženia žalovaným povinnosti spoločne a nerozdielne zaplatiť jednotlivým žalobcom v žalobe uvedené sumy mala charakter žaloby na odstránenie neoprávnenej stavby (nech aj nie samostatnej stavby zriadenej na cudzom pozemku, ale nadstavby na spoločných častiach bytového domu v rozsahu väčšom, než bol dohodnutý v zmluve o nadstavbe, z ktorého dôvodu príslušné ustanovenie OZ bolo treba aplikovať za pomoci analógie). V tomto prípade neoprávnenosť stavby nešlo stotožňovať s jej povolením v rámci stavebného konania, pri prevode vlastníctva k stavbe má opodstatnenie žalovať aktuálneho vlastníka (nie stavebníka), žalovaným šlo vytknúť pri realizácii nadstavby viacero pochybení (vrátane nesplnenia zmluvou prevzatého záväzku na predloženie žalobcom projektovej dokumentácie nadstavby) a zistená výmera novopostavených bytov vrátane terás, balkónov a lodžie podľa znaleckého posudku presiahla celkovú výmeru podľa zmluvy (takmer o 50 m²); úspechu žalobcov v konaní, v ktorom súd nebol ani striktnie viazaný žalobou a kde prichádzalo do úvahy i zriadenie vecného bremena bez opory takej požiadavky v žalobe, však zabránila povaha spoločenstva spoluvlastníkov zastavanej nehnuteľnosti. To je totiž núteným procesným spoločenstvom s nutnosťou zapojenia do sporu na strane žalobcov všetkých jeho účastníkov a už nesplnenie tejto podmienky (i s odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 22 Cdo 3179/2005) stačilo na zamietnutie žaloby, argumentoval tiež súd prvej inštancie.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) rozsudkom z 24. novembra 2021 sp. zn. 6Co/168/2019 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti (na odvolanie žalobcov) podľa § 387 ods. 1 aj 2 CSP potvrdil a vo výroku o trovách konania rozsudok (tu na odvolanie žalovaných 2/ až 5/) podľa § 389 ods. 1 písm. b) a c) a § 391 ods. 1 CSP zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolaniu žalobcov podľa neho nešlo priznať úspech, keď sa bolo treba stotožniť tiež s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie a odvolací súd považoval za správne kľúčové úvahy súdu prvej inštancie o 1/ možnosti usporiadania pomerov k stavbe len postupom podľa § 135c OZ a 2/ nedostatku vecnej legitimácie v spore danej povahou núteného procesného spoločenstva. Poukázal na skutočnosť, že žalobcami požadované usporiadanie by sa dotklo aj bytu č. X priamo susediaceho s bytmi uvedenými v žalobe a jeho vlastníka W. K. a znamenalo zásah do takého bytu aj do nosných konštrukcií bytového domu, pre ktoré bolo nevyhnutným zapojenie do sporu všetkých podielových spoluvlastníkov nehnuteľností (vrátane W. K., ktorý ale stranou tohto sporu nebol).

3. Proti takémuto rozsudku odvolacieho súdu podali len žalobcovia (ďalej aj „dovolatelia“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovali primárne z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a), b) aj c) CSP a sekundárne z § 420 písm. f) rovnakého zákona. S poukazmi na viaceré články Ústavy (ústavného zákona SNR č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky v znení neskorších ústavných zákonov) a rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (príloha oznámenia Federálneho ministerstva zahraničných vecí ČSFR č. 209/1992 Zb., ďalej tiež len „Dohovor“), ustanovenia §§ 11, 12 a 14 zákona č. 182/1993 Zb. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej tiež len „zákon č. 182/1993 Z. z.“) a časť rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež len najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) namietali predovšetkým správnosť záveru nižších súdov o povahe spoločenstva vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome ako spoločenstva núteného. Koncepcia zákona č. 182/1993 Z. z. je totiž založená na rozhodovaní väčšinovým a nie jednomyselným, pričom takáto úprava má pred úpravou použitou nižšími súdmi prednosť (lex specialis) a rozhodnutie sa pre rôznosť práv jednotlivých spoluvlastníkov, resp. aj povinností ich procesných súperov netýka (nemusí týkať) všetkých spoločníkov na jednej strane s rovnakým výsledkom. Založenie argumentácie súdu prvej inštancie na jednom z rozhodnutí Najvyššieho súdu Českej republiky nereflektovalo odlišnosť

právných poriadkov ani odlišnosť právnej i skutkovej situácie prípadu v prejednávanej veci a takéto rozhodnutie (nech aj najvyššej súdnej autority, avšak iného štátu) nejde zahrnúť ani do pojmu ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Ochrane žalobcov ako dotknutých spoluvlastníkov slúži tiež úprava z § 139 OZ (v tomto prípade nižšími súdmi opomenutá) a argumentácia trvaním na zapojení do sporu tiež W. K. neobstojí nielen preto, že jeho bytu sa navrhované usporiadanie nedotkne (ide tu o nápravu stavu nezákonného zabratia spoločných priestorov, a teda o zmenšenie a nie zväčšenie bytov žalovaných či skupín osôb v takomto procesnom postavení), ale aj preto, že jeho blízky príbuzenský (súrodenecký) pomer s niekdajšou žalovanou stavebníčkou D. Q. vylučuje jeho získanie do okruhu žalobcov a na jeho zažalovanie chýba zásah, ktorý by sa mal odstrániť, namietalo sa napokon dovolaním, vidiacim zaťaženie konania namietanou vadou tzv. zmätočnosti v podobe zásahu nižších súdov do práva na spravodlivý proces v ponúkaní im (dovolateľom) len rôznych neschodných alternatív obrany ich práv a navrhujúcim zmenu rozsudku odvolacieho súdu vyhovením žalobe, eventuálne zrušením rozsudkov oboch nižších súdov v častiach zamietnutia žaloby s vrátením veci na ďalšie konanie súdu prvej inštancie.

4. Žalovaná 1/ dovolací návrh nepodala, žalovaní 2/ a 3/ navrhli dovolanie odmietnuť pre názor o neexistencii vytýkanej vady tzv. zmätočnosti a o nenáležitom vymedzení druhého použitého dovolacieho dôvodu (nesprávneho právneho posúdenia veci) a žalovaní 4/ a 5/ prakticky z tých istých dôvodov, resp. aj pre stotožnenie sa s argumentáciou nižších súdov a (do tretice) i pre neprihodný poukaz dovolaním na judikáty R 54/1973 a R 10/1990 navrhli dovolanie zamietnuť.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo vydané napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a inak aj jemu predchádzajúce rozhodnutie súdu prvej inštancie (§ 424 CSP), za splnenia i podmienok zastúpenia takejto strany a spísania jej dovolania na to určenou osobou (§ 429 ods. 1 CSP a čl. I § 12 a nasl. zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene živnostenského zákona v znení neskorších zmien a doplnení), bez pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba považovať za prípustné a i dôvodné (vecne opodstatnené).

6. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

7. Podľa § 431 ods. 1 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení a podľa odseku 2 rovnakého ustanovenia sa dovolací dôvod vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada; podľa § 432 ods. 1 CSP potom dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci a podľa odseku 2 tohto paragrafu dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

8. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu zmyslom a účelom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru je zaručiť každému reálny prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu o veci konať a rozhodnúť (I. ÚS 62/97, II. ÚS 26/96). Z judikatúry tiež vyplýva, že ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 Ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/94). Obsah práva na súdnu ochranu v čl. 46 ods. 1 Ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je tiež zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so

zákonom, je porušením Ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 26/94).

9. Judikátúra ústavného súdu aj najvyššieho súdu pritom nevychádza z formalistického, ale materiálneho poňatia procesných prostriedkov slúžiacich na ochranu individuálnych práv, čoho svedectvom je (o. i.) záver o nemožnosti trvania na povinnosti dovolateľa podradiť dovolaním tvrdený prípad nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom (a prípadne aj súdom prvej inštancie) pod niektorú zo skutkových podstát urobených súčasťou jednotlivých písmen v rámci § 421 ods. 1 CSP (keďže takýto spôsob vymedzenia dovolacieho dôvodu - na rozdiel od uvedenia nesprávnosti právneho posúdenia a dôvodu namietanej nesprávnosti - ustanovenie § 432 ods. 2 zákona, o ktorom je reč, nepredpokladá, v tejto súvislosti porovnaj napr. uznesenie z 13. decembra 2018 sp. zn. 3Cdo/3/2018, uverejnené aj v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako R 25/2019, bod 14), ako aj s týmto súvisiaci ústup od skoršieho dosť kategoricky formulovaného záveru o neprípustnosti kumulácie dovolacích dôvodov (presnejšie dôvodov prípustnosti dovolania) podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP (majúci pôvod nielen v nemožnosti vylúčenia stavu kumulácie i niekoľkých pre rozhodnutie významných právnych otázok, ale aj v rôznosti náhľadov na to, ktoré právne otázky možno už považovať za vyriešené a to na úrovni už ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu, ktoré naopak na takéto ustálenie pre pretrvávajúcu rozdielnosť rozhodovacej praxe a nedostatok jej zjednotenia ešte len čakajú a napokon ktoré otázky predstavujú na obraznej mape judikatúry biele miesta). Navyše aplikačná prax nižších (predovšetkým odvolacích) súdov, podrobovaná prieskumu v dovolacích konaniach so sebou prináša celý rad prípadov, v ktorých oba zákonom predpokladané dôvody dovolania (1. zmätočnosť a 2. nesprávne právne posúdenie vecí) nejde od seba dosť dobre oddeliť práve preto, že tvrdený (a dovolacím súdom rozhodne nie až tak zriedka zistený) nesprávny postup súdu s následkom v podobe porušenia práva na spravodlivý proces súvisí nielen s nesprávnou (často len nedostatočne úplnou) interpretáciou a aplikáciou ustanovení rozhodného práva, ale tiež s následnými ťažkosťami súvisiacimi s obhajovaním súdom zvoleného postupu v rámci odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

10. Práve o takýto prípad nenazerania na posudzovaný problém aj z viacerých uhlov pohľadu (vrátane tých prinášaných dovolaním) a nehľadania tak i ciest k ochrane práv žalobcov (ktorých dotknutie nespochybňovali ani nižšie súdy) spôsobilých viesť k cieľu, šlo podľa dovolacieho súdu aj v tentoraz prejednáwanej veci.

11. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. (ustanovenia nadpísaného marginálnou rubrikou „Nadobúdanie vlastníctva“) vlastníctvo bytu alebo nebytového priestoru v dome sa nadobúda [o. i.] a) na základe zmluvy o prevode vlastníctva bytu alebo nebytového priestoru v dome s vlastníkom domu alebo s právnickou osobou, ktorá má právo hospodárenia k domu, s vlastníkom bytu alebo nebytového priestoru a b) na základe zmluvy o výstavbe domu, vstavbe alebo nadstavbe a podľa § 5 ods. 4 rovnakého zákona sa vlastníctvo bytu alebo nebytového priestoru v dome, spoluvlastnícky podiel na spoločných častiach domu, na spoločných zariadeniach domu a na príslušenstve a spoluvlastnícky podiel na pozemku zastavanom domom a na príľahlom pozemku nadobúdajú vkladom do katastra nehnuteľností.

12. Podľa § 13 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. s vlastníctvom bytu a nebytového priestoru v dome je nerozlučne spojené spoluvlastníctvo spoločných častí domu, spoločných zariadení domu, príslušenstva a spoluvlastníctvo alebo iné spoločné práva k pozemku a podľa odseku 2 rovnakého zákonného ustanovenia spoluvlastníci spoločných častí domu, spoločných zariadení domu, príslušenstva a pozemku sa nemôžu dožadovať zrušenia spoluvlastníctva podľa OZ; tým nie je dotknuté právo prevodu príľahlého pozemku a príslušenstva alebo ich častí podľa § 14b ods. 3.

13. Podľa § 139 ods. 1 OZ z právnych úkonov týkajúcich sa spoločnej veci sú oprávnení a povinní všetci spoluvlastníci spoločne a nerozdielne; podľa odseku 2 tohto ustanovenia potom o hospodárení so spoločnou vecou rozhodujú spoluvlastníci väčšinou počítanou podľa veľkosti podielov a pri rovnosti hlasov, alebo ak sa väčšina alebo dohoda nedosiahne, rozhodne na návrh ktoréhokoľvek spoluvlastníka súd (odsek 2).

14. Úprava z ostatného zhora citovaného ustanovenia upravuje vo všeobecnosti rozhodovanie podielových spoluvlastníkov o hospodárení so spoločnou vecou (za akú treba považovať tiež spoločné časti a spoločné zariadenia domu, ktorých špecifikom je ako ich nerozlučné spojenie s vlastníctvom bytu a nebytového priestoru v dome, tak aj modifikácia rozsahu spoluvlastníctva na strane každého jednotlivého spoluvlastníka v prípadoch uzavretia zmluvy o nadstavbe bytu v už existujúcom bytovom dome s prihliadnutím k tomu, že takto do pôvodného uzavretého okruhu vlastníkov bytov a nebytových priestorov a zároveň spoluvlastníkov spoločných častí, spoločných zariadení a príslušenstva bytového domu a prípadne aj domom zastavaného a/alebo k nemu príslušného pozemku vstupuje ďalší účastník, resp. aj viac takýchto účastníkov, ktorého (-ých) vlastnícke právo nemôže mať iný obsah (tu porovnaj čl. 20 ods. 1 vetu druhú Ústavy). Úpravu prakticky totožnú s tou z § 139 ods. 2 OZ obsahovalo i skoršie znenie § 14 zákona č. 182/1993 Z. z. v znení účinnom aj v čase uzavretia zmluvy o nadstavbe bytov z prejednávanej veci a inak až do 31. októbra 2018 vrátane (najmä odseky 2 a 3 ustanovenia, o ktorom je reč) a hoci neskôr došlo k jej korekcii najmä v smere precizovania rôznych typov rozhodnutí a pre ne vyžadovaných väčšín potrebných na prijatie platného rozhodnutia (tu porovnaj tiež čl. I body 44 a 45 v spojení s čl. II zákona č. 283/2018 Z. z.), podstata, teda možnosť čo aj len jednotlivého spoluvlastníka, vykazaného či už rozhodnutím väčšiny, nedosiahnutím väčšiny alebo dohody, pri rovnosti hlasov a napokon (nech aj za pomoci analógie zmieňovanej v tejto veci už nižšími súdmi) tiež pri faktickom stave užívania spoločného nad rámec spoluvlastníckeho podielu užívateľa obrátiť sa na súd, ostala zachovaná.

15. Práve v takejto úprave (z § 139 ods. 2 OZ a nie z § 135c rovnakého zákona) bolo treba hľadať ako korene primárnej (ťažiskovej) požiadavky žalobcov na zosúladienie stavu rozsahu vlastníckeho práva žalovaných (ako tých vlastníkov bytov, ktorí sa spolu s vlastníctvom bytov stali ďalšími spoluvlastníkmi spoločných častí a spoločných zariadení bytového domu) so zmluvou o nadstavbe bytov (právnym podkladom pre vznik vlastníctva nových vlastníkov aj s ním nerozlučne spojeného spoluvlastníctva toho, čo je zadefinované v ustanovení § 13 zákona č. 182/1993 Z. z.), tak aj korene sekundárne (eventuálne) uplatnenej požiadavky žalobcov na náhradu toho, čo im pre užívanie žalovanými spoločného nad rámec rozsahu im prináležiacich spoluvlastníckych podielov a takto aj pre znemožnenie rovnakého užívania toho istého (právne v režime spoluvlastníctva) uniklo.

16. Ak potom nemôže byť žiadnej pochybnosti o tom, že na strane spoluvlastníkov hodlajúcich uplatňovať práva spôsobom predpokladaným ustanovením § 139 ods. 2 OZ o nútené procesné spoločenstvo nejde a ani ísť nemôže (opačný výklad by totiž viedol k znepriečhodneniu aj tejto cesty pri obrane práv žalobcov), rozsudky oboch nižších súdov bolo treba považovať za také, ktoré spočinuli na nesprávnom (nedostatočne úplnom) právnom posúdení veci a vykazovali tiež znaky rozhodnutí porušujúcich právo žalobcov na spravodlivý proces, keďže prinajmenšom od času napadnutia rozsudku súdu prvej inštancie odvolaním muselo byť zrejmé, že žalobcovia sa domáhajú ochrany, hoc aj implicitne, v režime úpravy podielového spoluvlastníctva (v tejto súvislosti porovnaj predovšetkým reprodukciu odvolania žalobcov v časti bodu 8 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu na jeho strane 6 a č. I. 1344 spisu a v smere nemožnosti poskytnutia žalobcom požadovanej ochrany ani takto žiaden z nižších súdov neargumentoval). Pokiaľ by napriek práve uvedenému o tomto boli pochybnosti, bol to dôvod na ich odstránenie postupom podľa ustanovení CSP o odstraňovaní väd žaloby, ani k tomu však neprišlo.

17. Dovolaciemu súdu preto ani neostávalo iné [zvlášť ak nižšie súdy sa za stavu zjavných komplikácií spôsobených zmenami v okruhu strán sporu i uplatňovaných požiadaviek korektne nezhostili ani úlohy objektívne zrozumiteľne vysvetliť, čo bolo konečným predmetom konania a prečo konečnému počtu šiestich žalobcov malo zodpovedať len päť čiastkových požiadaviek na eventuálne požadované náhrady a tým privodili ďalšiu podobu vytýkanej vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP], než oba rozsudky len vo veci samej podľa § 449 ods. 1 a 2 CSP zrušiť a podľa § 450 rovnakého zákona vec vrátiť na ďalšie konanie Mestskému súdu Bratislava IV ako právnomu nástupcovi medzičasom zaniknutého (zrušeného) súdu prvej inštancie [v tejto súvislosti napokon porovnaj tiež čl. VIII body 1 a 3 zákona č. 150/2022 Z. z. v znení zákona č. 398/2022 Z. z. a § 18n ods. 2 písm. d) zákona č. 371/2004 Z. z. v znení takýchto zákonov].

18. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

19. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie znova o trovách pôvodného konania aj dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

20. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.